

KREMELJ V MOSKVI.

F. ALEKSEJEV.

ANTON MEDVED:

JOB.

SVETOPISEMSKA ZGODBA.

18.

Baldad, Suhejec, pa je odgovoril:
Kdaj mine enkrat že prepir besed?
Zakaj se gre, umevajte popred,
potem se lahko kaj pomenimo.
Zakaj se kot živina cenimo?
Zakaj umazani smo vpričo vas?
Ti, ki življenje ti razjeda srd,
mar radi tebe zemlja osami
in Bog skalovju mesto premeni?
Hudobnikov ponos in blesk bo strt,
ugasne plamen slave mu in sreče,
njegovo hišo tema obvali,
nad njim svetiljka zlagoma strepeče
Stopinje svoje moč bo rabil s težo.
Kar sam si nasvetuje, vrže ga,
ker svoje noge je zataknil v mrežo,
po nje zapletih hodi sem in tja.
Njegova peta se ujame v vrv
in zoper njega vname žeje črv.
Nastava v zemlji je prikrita zanj,
njegova past na stezi čaka tiha,
od vseh strani strahota plane nanj
ter bo njegove noge ovijala.
Naj lakot moč njegovo oslabi,
iz reber naj mu glad obupen vzdih!
Prvorojena smrt naj razprši
lepoto kože, naj mladika zala

ob njenem duhu vsa mu oveni!
Vsak up, ki ga je kdaj v stanišče vodil,
pretrgan bodi, poraz naj tepta
kot kralj po vsem, za čemer slep je blodil.
Kadar ga več ne bo, šele tedaj
drugovi naj se shajajo pri njem.
Po šatoru njegovem dragem vsem
od neba žveplo se raztrosi naj,
od spodaj naj se usuše koreni,
od zgoraj klena žetev pomandra,
njegov spomin na zemlji se ne ceni,
ime njegovo po trgèh ne slòvi,
iz luči v noč ga vzame od sveta!
Za njim usahnejo naj vsi rodovi,
ne bo cvetočih zarojencev v svet,
za krepkim deblom mine vsaka sled.
Strmeli bodo nad njegovim dnem
zemljanje od iztoka do zahoda.
Še najstarejše strah prepade nem.
Glej taka je hudobnikov usoda,
in tako mesto pristuje ljudem,
ki ne poznajo Svojega Gospoda.

19.

Job pak je odgovoril ter je rekel:
Kako brez kraja žalite srce
in ostra tare vaša me beseda!
O, da vas sram ni lastnega pogleda,